

Χριστιανοί απολογητές και χριστιανική απολογητική - Η ιουδαιοχριστιανική «τέχνη» του «κάνουμε το μαύρο άσπρο, εκλογικεύουμε τον παραλογισμό και δεν απαντάμε επί της ουσίας»

Ως απολογητές καλούνται αυτοί που υπερασπίζονται τις δοξασίες τους, ερχόμενοι αντιμέτωποι και προσπαθώντας ν' αντικρούσουν όσους τις αμφισβητούν. Στη θέση αυτή, βρέθηκαν από τους πρώτους αιώνες του Χριστιανισμού,

διάφοροι άνθρωποι της Εκκλησίας (ιερείς, εκκλησιαστικοί συγγραφείς κ.ά.), οι επονομαζόμενοι «χριστιανοί απολογητές», όταν η «αλήθεια» του Χριστιανισμού αμφισβητήθηκε, αλλά και διακωμωδήθηκε εντόνως, από σφοδρούς επικριτές της νέας θρησκείας που ερχόταν σε ευθεία σύγκρουση με την ελληνική κοσμοθεωρία και την απλή λογική, όπως φιλόσοφους, σαν τον Κέλσο και τον Πορφύριο, ή τον αυτοκράτορα Ιουλιανό.

Εκ πρώτης όψεως, η χριστιανική απολογητική εμφανίζεται ως ρητορικό όργανο, δηλαδή όργανο του προφορικού και γραπτού λόγου, η χρήση του οποίου σκοπό έχει την αποσαφήνιση, προβολή και απόδειξη της υπέρτατης και εξ αποκαλύψεως αληθείας των «θέσεων» της χριστιανικής θρησκείας και συνεπώς η ανθρωπότητα οφείλει να την αποδεχθεί και όχι να την διώκει. Παρά ταύτα όμως, η χριστιανική απολογητική παρακάμπει πλήρως την λογική συνδιαλλαγή και κατά βάθος και ουσία δεν είναι τίποτα άλλο παρά ένα τέχνασμα, μια σοφιστικοειδής (και όχι σοφιστική) τεχνική η οποία χρησιμοποιεί διάφορα τεχνάσματα, γενικολογίες, παραπλανητικές απαντήσεις, κόλπα και παρόλες, σοφιστείες, τρικλοποδιές, εντυπώσεις, μορφασμούς, διάφορα σχήματα λόγου, μπερδέματα, κατάργηση ή διαστροφή της λογικής με λογικά σφάλματα και άλματα, κατάργηση της κριτικής, συσκοτίση της Ιστορίας, παραποίηση γεγονότων και δεδομένων, κ.λπ. για να:

1. Δικαιολογεί με κάθε μέσο κάθε λάθος, αυθαιρεσία, αντίφαση και παραλογισμό

που υπάρχει εντός της χριστιανικής πίστεως.

2. Να συγκρατεί τα θύματα των αδαών ή ημιμαθών και εξαθλιωμένων πιστών στις αγκάλες της χριστιανικής πίστεως και να αρπάζει εντός αυτών τους επιπολαίους και εκείνους που δεν έχουν καμία διάθεση για έρευνα, λογική εξέταση και κρίση.

3. Να χρησιμοποιεί τη γκρίνια, την ικεσία και κάθε άλλο παρόμοιο μέσο για να προκαλεί την ανοχή, την συμπάθεια, τον οίκτο, κ.λπ., των μη χριστιανών, αντιπάλων και μη, ώστε η χριστιανική θρησκεία να καρπούται ειρηνική συνύπαρξη όταν ήταν αδύνατη κατά τους τρεις πρώτους αιώνες.

4. Να δικαιολογεί κάθε είδους βία, νοθεία και καταστροφή που ήταν προς όφελός της όταν έγινε ισχυρή από τον «Μέγα» Κωνσταντίνο και μετά.

5. Να επιδεικνύει ψευδόμενη κάποιες ηθικές αρχές, τελετουργίες, μυστήρια, κ.λπ., ως χριστιανικές πρωτοτυπίες, ενώ όλα αυτά προϋπήρχαν σε πάρα πολλές προηγούμενες θρησκείες, διδασκαλίες, φιλοσοφικές τάσεις και σχολές. Μεταξύ αυτών ήταν οι: Νεοπυθαγόρειοι, νεοπλατωνικοί, στωικοί, σοφιστές, θεραπευτές της Αιγύπτου, γνωστικοί, ζωροάστρες, μιθραϊστές, γυμνοσοφιστές (βουδιστές, ινδουιστές), η σχολή του Εβραίου γραμματοδιδασκάλου Χιλέλ του Πρεσβυτέρου (παππού του Γαμαλιήλ των Πράξεων των Αποστόλων 5: 33-41), διάφοροι άλλοι Εβραίοι ραβίνοι, κ.ά.

6. Να καυχάται για κοινωνικούς άθλους του Χριστιανισμού, τους οποίους ουδέποτε διέπραξε, μεταξύ των οποίων συγκαταλέγονται: Η κατάργηση της δουλείας, η καλυτέρευση της κοινωνικής θέσεως της γυναίκας, η απεμπόληση μυθολογιών και δεισιδαιμονιών ως ψεύδη, κ.λπ.

Σήμερα, όπως και κατά την βυζαντινή εποχή, στις διάφορες ιερατικές σχολές διδάσκουν το μάθημα της «ρητορικής». Αυτό δεν έχει καθόλου το νόημα που υπήρχε περί Ρητορικής στην Αρχαία Ελλάδα και Ρώμη. Όπως και σε όλη τους την δισχιλιετή ιστορία, αυτό που συνεχώς προσπαθούν να μάθουν είναι το πως θα καταφέρουν να μπαλώσουν και να καμουφλάρουν τα συνεχώς προκύπτοντα ερωτήματα, προβλήματα, ζητήματα, αντιφάσεις, ανοησίες, βλακείες, κλπ, επί της χριστιανικής πίστεως αντί να τα ξελασπώσουν με ορθά επιχειρήματα και να παράξουν πειστικές απαντήσεις για την αλήθεια που αυτοί μόνο κατέχουν και οι άλλοι «δεν μπορούν να δουν». Προσπαθούν να ανακαλύψουν ψευδοεπιχειρήματα, μπερδέματα, υπεκφυγές, διαστροφές λόγων και νοημάτων, κ.λπ., για να αντιπαρέλθουν τους αντιρρησίες και αμερόληπτους ερευνητές οι οποίοι συνεχώς και πειστικώς ανακαλύπτουν πόσο διάτρητη, φτιαχτή, επινοημένη και ψευδής είναι η χριστιανική θρησκεία. Πολλές φορές προκειμένου να φτάσει στα συμπεράσματά της, η χριστιανική απολογητική εξιδανικεύει συστηματικά κάθε τι

το παράλογο ή συμπτωματικό το οποίο ήθελε συναντήσει ή στο οποίο ήθελε σκοντάψει, αλλ' όμως φαινόταν πως με την εξιδανίκευση του θα απέβαινε προς συμφέρον της, παρακάμπτοντας κάθε απλή ή σύνθετη λογική, κάθε απλό ή σύνθετο επιχείρημα.

Όλα αυτά φανερώνουν το παράλογο, το ψευδές και το ανέντιμο των επιχειρημάτων των χριστιανών απολογητών και θεολόγων όπως και της πίστεώς τους. Όλα αυτά ξεμπροστιάζουν την κατάσταση, τον χαρακτήρα και την προσωπικότητά τους. Παρά τον παραλογισμό, το ψεύδος και το παραλήρημα τους, πολλοί απ' αυτούς, μέσα στην σύγχυση, την πλύση εγκεφάλου και την πεποίθηση που τους διακατέχει αδυσώπητα, νομίζουν ότι καλώς πράττουν! Όμως, τόσο φτηνιάρικα και ανέντιμα είναι τα μέσα με τα οποία οι χριστιανοί απολογητές και θεολόγοι προσπαθούν να αγρεύουν και συγκρατούν τους αδαείς και τους αφελείς, οι οποίοι ατυχώς ή δυστυχώς αποτελούν την συντριπτική πλειοψηφία του πληθυσμού, στην σαγήνη της χριστιανικής πίστεως. Ιδού τα μέσα τους και ιδού τα χάλια τους!

Με άλλα λόγια η χριστιανική απολογητική ουδέποτε απέδειξε ούτε προσπάθησε ή έθεσε ως στόχο της το να αποδείξει με αντικειμενικό (λογικό) τρόπο την υπέρτατη και αδιάσειστη αλήθεια αυτής της εξ αποκαλύψεως πίστεως και συνεπώς «γνώσεως». Τέτοια απόδειξη ή προσπάθεια αποδείξεως δεν υπάρχει πουθενά. Αυτό που έκαναν όλοι οι απολογητές όλο κι όλο είναι με όλα τα παραπάνω αθέμιτα μέσα και τεχνάσματα να προσπαθούν να μπαλώνουν τις ανοησίες, αντιφάσεις και τα άτοπα του Χριστιανισμού οσάκις οι φωστήρες του προκαλούντο γι' αυτά από ερευνητές και σκεπτικιστές. Όμως, με μια σαφή και καθαρή απόδειξη της αλήθειας που κατείχαν θα έλυναν ανά πάσα στιγμή κάθε ζήτημα ή ερώτημα. Αφού όπως ισχυρίζονταν, κατείχαν την υπέρτατη αλήθεια η οποία τους αποκαλύφθηκε άνωθεν διά θείας παρεμβολής, τότε λογικώς έπρεπε να έχουν στη διάθεσή τους και μπόλικους, αδιάσειστους, πειστικούς και ευκολονόητους τρόπους, εν ανάγκη και αυτούς άνωθεν αποκαλυφθέντες, ή τουλάχιστον έναν τέτοιο τρόπο για να διαλύουν κάθε αμφιβολία και αμφισβήτηση και να απαντούν σαφώς σε κάθε ερώτηση και πρόκληση περί της σαθρότητας και του αμφιβόλου της νέας αυτής πίστεως, «γνώσεως» και θρησκείας. Παρ' όλα ταύτα κατάφευγαν σε κάθε είδους παραπλανητικά τεχνάσματα, κόλπα και κολπάκια, γενικολογίες, προκλήσεις εντυπώσεων και τρικλοποδιές για να μπερδέψουν κατά το δυνατόν τον αντίπαλο. Αν πάλι μέσα σ' όλα τύχαινε ο αντίπαλός τους να κάνει κάπου ένα λαθάκι, ακόμα και επουσιώδες, αυτοί αμέσως

δράττονταν της ευκαιρίας για να ισχυριστούν ότι όλα όσα ο αντίπαλος ξεμπροστιάζει είναι εσφαλμένα και συνεπώς όλοι πρέπει να τον αγνοήσουν. «Να του τη φέρουν» όπως λέμε λαϊκίστικα σήμερα. Όπως ακριβώς κάνει ένας δικηγόρος που έχει στο δικαστήριο έναν εγκληματία πελάτη και προσπαθεί με κάθε κολπάκι και παραθυράκι του ατελούς ανθρώπινου νόμου να πείσει τους δικαστές ότι ο πελάτης του είναι αθώος.

Πολύ περισσότερο όμως σε μια τέτοια αντιπαράθεση οι απολογητές σκόπευαν να φανούν οι νικητές μπροστά στους ανεγκέφαλους πιστούς των, οι οποίοι όχι μόνο γνώση δεν κατείχαν αλλά είχαν χάσει ή και οι ίδιοι απεμπολήσει κάθε ικανότητα και θέληση κρίσεως. Η νίκη αυτή είναι προφανώς ευκολότατη όταν κριτές είναι ένα πλήθος προκατειλημμένων αδαών και ανεξετάστων της θρησκευτικής χριστιανικής πίστεως. Το ζητούμενο όμως πάντα ήταν το ξεκαθάρισμα της αλήθειας και όχι το ποιος θα νικήσει κλέβοντας την παράσταση. Τις πιο πολλές φορές που δεν μπορούσαν να αντιμετωπίσουν λογικώς και ξεκάθαρα ένα ερώτημα ή ζήτημα που τους ετίθετο, προσπαθούσαν να αυγατίσουν με περιφερειακές μισοκουβέντες ή έφευγαν από το ένα θέμα στο άλλο και απαντούσαν σε άλλα πράγματα. Μάλλον και οι γλωσσολαλιές τους, θα ήταν πολύ πιο βολικές σε τέτοιες κρίσιμες περιπτώσεις. Αυτές τις γλωσσολαλιές τις εκθειάζει ο Παύλος στην «Α΄ Προς Κορινθίους Επιστολή», κεφάλαιο 14. Ο Κέλσος, στον «Αληθή Λόγο», τις καταγγέλλει ως απόδειξη της αποβλάκωσης των πιστών. Ο δε Λουκιανός ο Σαμοσατεύς τις σατιρίζει στο έργο του «Περί Περεγρίνου Τελευταίης». Οι γλωσσολαλιές είναι εν ενεργεία και σήμερα σε μερικές χριστιανικές αιρέσεις (π. χ. Πεντηκοστιανοί).

Ο «μέγας θεολόγος» Γρηγόριος Ναζιανζηνός ο Καππαδόκης, ο οποίος συγκαταλέχθηκε στους «Τρεις Ιεράρχες, Προστάτας των Ελληνικών Γραμμάτων», ορθά κοφτά λέει (όπως μας το μεταφέρει νοηματικώς η Helena Blavatsky): *«Τίποτα δεν μπορεί να επιβληθεί καλύτερα στον κόσμο από τη μωρολογία· όσο λιγότερο καταλαβαίνουν τόσο περισσότερο θαυμάζουν»* («Επειδή το μεν ραδίως ληπτόν, άπαν ευκαταφρόνητον· το δε υπέρ ημάς, όσω δυσσεφικτότερον, τοσούτω θαυμασιώτερον και γυμνάζειν τον πόθον άπαν το διαφύγον την έφεσιν» [Λόγος ΙΔ, Περί Φιλοπτωχίας, ΛΓ]). Τί ειλικρινής και αξιοθαύμαστη ρήση του Γρηγορίου! Μελετήσετε όλον αυτόν τον λόγο να δείτε τι θα πει προβατοποίηση, από τον Μέγα Θεολόγο Γρηγόριο! Μια πλήρως αντιεπιστημονική ρήση που μοιάζει με τις απάτες και τις σαχλαμάρες του Τερτυλλιανού! Είχε λοιπόν ή δεν είχε δίκιο ο Κέλσος;

Μια άλλη γνωστή μέθοδος και παλιά τακτική των απολογητών είναι αυτή που λέει

ότι, «αν δεν μπορείς να χτυπήσεις το μήνυμα, τότε χτύπα τον μηνυτή του». Έτσι πολλές φορές χρησιμοποιούν συκοφαντίες, λάθος πληροφορίες και ψέματα εναντίον του μηνυτή για να πείσουν τους άλλους να μην δώσουν σημασία στο μήνυμά του. Οι απολογητές κάνουν συχνή χρήση αυτής της μεθόδου. Η χριστιανική ιστορία και βιβλιογραφία αποδεικνύει σαφώς ότι όσες φορές οι χριστιανοί απολογητές δεν μπόρεσαν να βρουν επιχειρήματα και στοιχεία για να ανατρέψουν κάποιο νευραλγικό σημείο που κάποιος είχε γενικώς διαπιστώσει ή τους είχε υποβάλλει σε μια αντιπαράθεση, τότε κατάφυγαν σε κάθε αθέμιτο μέσο, όπως π. χ., η ύβρις, το μίσος, η συκοφαντία, κ.λπ. Αντί να επιχειρηματολογήσουν κατά του θέματος και του σημείου που ετέθη υπ' όψη τους άρχισαν να καταφέρονται εναντίον εκείνου που τους το έθεσε. (Πρόκειται για σκόπιμη εφαρμογή του λογικού σφάλματος που αποκαλείται «ad hominem»).

Οι τρόποι και οι τακτικές που χρησιμοποιούν οι χριστιανοί απολογητές για να δικαιολογήσουν πάση θυσία αυτά που πιστεύουν καθώς και η συμπεριφορά την οποία επιδεικνύουν, φανερώνουν το κατά πόσο είναι αλήθεια όλα όσα διατείνονται και για τα οποία προσπαθούν να πείσουν τους άλλους. Μια αληθινή και εξ αποκαλύψεως θρησκεία και ο λόγος του μόνου αληθινού Θεού της, νομίζουμε, ότι δεν χρειάζεται τέτοια μέσα. Η αλήθειά μιας τέτοιας θρησκείας και του Θεού της, νομίζουμε, πρέπει να είναι καθαρός ουρανός που αστραπές δεν φοβάται. Πρέπει να είναι σαφής, απλή και κατανοητή από όλους και χωρίς περιτροπές. Δεν θα έπρεπε καν να χρειάζεται και να υπάρχει απολογητική. Δεν μπορούμε να δεχτούμε πως ένας πάνσοφος και παντοδύναμος Θεός θέλει να μπερδεύει συνεχώς τους ανθρώπους με τις ακαταστασίες, αντιφάσεις και ακαταλαβίστικες αλήθειές του και να χρειάζεται συνεχώς απολογητές για να του τις ξεμπερδεύουν. Με τον χριστιανικό Θεό και την απολογητική του όμως έχουμε να κάνουμε με κάθε είδους ακαταστασία, αντιφατικότητα, αυθαιρεσία, δόγμα, ισχυρισμό χωρίς κανένα φερέγγυο στοιχείο, κ.λπ. Άλλοτε πάλι έχουμε απαντήσεις παραπλανητικές και τόσο δαιδαλώδεις που δεν βρίσκεις άκρη, ούτε αρχή, ούτε τέλος.

Όπως λοιπόν ο αείμνηστος Ρόμπερτ Τέιλορ (Αγγλικανός ευαγγελικός ιερέας που αποσκίρτησε από τον Χριστιανισμό όταν μελέτησε αρκετά και ανακάλυψε την τρομακτική αντιφατικότητα, τα λάθη, την ανακολουθία και την καταστροφικότητα αυτής της θρησκείας [1784-1844]) μας γράφει συχνά στα συγγράμματά του, το πιο πειστικό, κατά τη γνώμη του, κριτήριο για την απόρριψη της ιστορικότητας του Ιησού και όλων όσων πρεσβεύει η χριστιανική θρησκεία είναι το ότι ο ίδιος και όλοι οι ορθολογιστές και σκεπτικιστές μέχρι την εποχή του

έπρεπε να υποφέρουν στον μέγιστο βαθμό το μίσος, την ατιμία, τη διαβολή και στο τέλος φυλακίσαι και βασανιστήρια από τους χριστιανούς απολογητές και αξιωματούχους, για τις ερωτήσεις και αντιρρήσεις που τους υπέβαλαν. Ο Τέιλορ εκτός από διάφορα χρηματικά πρόστιμα που του επεβλήθησαν, υβρίστηκε, συκοφαντήθηκε και στο τέλος φυλακίστηκε και βασανίστηκε δύο φορές. Στα συγγράμματά του λοιπόν γράφει αρκετές φορές ότι επί τέλους κατάλαβε, εξ ιδίας πείρας, ποια είναι τα μόνα πειστικά και αποστομωτικά επιχειρήματα των χριστιανών...

Έχουμε βεβαίως το θεολογικό παράδειγμα του Αποστόλου Παύλου: *«Σ' αυτούς συμπεριλαμβάνονται ο Υμέναιος κι ο Αλέξανδρος, που τους παρέδωσα στον Σατανά, για να βάλουν μυαλό και να μάθουν να μη φέρονται με τρόπο βλάσφημο»* (Α' Προς Τιμόθεον 1: 20). Γιατί όμως έπρεπε να «βάλουν μυαλό» αυτοί οι δύο, παραδιδόμενοι στον Διάβολο; Γιατί, όπως μας εξηγεί ο Παύλος, *«έπεσαν έξω σε θέματα της αλήθειας, ισχυριζόμενοι πως η ανάσταση έχει κιόλας γίνει και κλονίζουν έτσι την πίστη μερικών»* (Β' Προς Τιμόθεον 2: 18). Ο Παύλος ξέρει καλά να διαβολοστέλνει, όπως το είχε ξανακάνει στην «Α' Προς Κορινθίους» (5: 4-5): *«Έτσι, αφού συναχθείτε εσείς και το δικό μου πνεύμα, έχοντας και τη δύναμη του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, να παραδώσετε έναν τέτοιο άνθρωπο στον Σατανά, για να εξαλειφθεί το σαρκικό φρόνημα, ώστε το πνεύμα να διατηρηθεί σώο την Ημέρα του Κυρίου Ιησού»*.

Πολλοί σημερινοί αλλά και παλαιότεροι χριστιανοί όλων των χριστιανικών αιρέσεων, κυρίως όμως ορθόδοξοι, θεωρούν πουλημένους στον Σατανά ή τους Εβραιοσιωνιστές όλους όσους ασκούν κριτική επί του Χριστιανισμού και επί των αντιφάσεων, της διδασκαλίας, της θεολογίας και της ιστορίας του. Κύριε τάδε να μάθεις να μην κρίνεις αλλά να πιστεύεις στα τυφλά και να αναμασείς αυτά που μόνο ακούς. Μόνο τότε είσαι καλός ορθόδοξος χριστιανός. Αλλιώς είσαι όργανο του Σατανά και των Εβραίων! Εκτός από τον Παύλο είχαμε βεβαίως και τον Εβραιοχριστιανό Ιωάννη Χρυσόστομο στην Κωνσταντινούπολη να ωρύεται κατά των Ιουδαίων επειδή πολλοί χριστιανοί επισκεπτόταν την συναγωγή και οι Εβραίοι δεν ήθελαν να ασπαστούν τον Χριστιανισμό. Αυτή η νοοτροπία επικράτησε από τότε μέχρι και σήμερα. Οι κριτικοί του Χριστιανισμού όμως δεν παύουν να συμπεριλαμβάνουν και να στηλιτεύουν μαζί με τον Χριστιανισμό και τον Εβραϊσμό της ερήμου που είναι ο «πατέρας» του Χριστιανισμού. Ιδού η λογική τους! Άντε να βρεις λογική στο μυαλό αυτών των ανθρωπίνων όντων! Δεν μπορούν καν να δουν ότι ο Χριστιανισμός προήλθε ως αίρεση από τον Εβραϊσμό και οι ίδιοι πρώτοι

απ' όλους θα έπρεπε να προσκυνούν τους Εβραίους για το «καλό» που τους δώσανε!...

Πρέπει να τονισθεί άλλη μια φορά και μια για πάντα και εφ' όλης της απολογητικής, θεολογικής, κλπ, ύλης και θεμάτων: Η εφεύρεση δικαιολογιών, ιδίως όταν χρησιμοποιούνται πολλά κόλπα, λογικά σφάλματα και άλματα, για να δικαιολογήσει κανείς οτιδήποτε είναι το πιο εύκολο πράγμα στον κόσμο. Όταν ακόμα οι άλλοι τις πιστεύουν στα τυφλά, τότε άνετα αυτός ο επιτήδειος μπορεί να αυτοβαπτίζεται και διδάκτωρ της δικανικής! Π. χ. για να δικαιολογήσει κάποιος το κάπνισμα, μάς είπε ότι: «Αυτός που δεν καπνίζει θα πεθάνει υγιής, οπότε μιας που θα πεθάνουμε ας καπνίζουμε για να μην πεθάνουμε υγιείς και πάμε τσάμπα χαμένοι!». Αυτό ικανοποίησε σφόδρα όλους τους καπνιστές που τον άκουσαν! Πάρα πολύ ωραία! Τέτοιου τύπου δικαιολογίες μπορεί ο καθένας να βγάλει με την σέσουλα.

Αν ο Χριστιανισμός ήταν η αληθής και εξ αποκαλύψεως θρησκεία δεν θα είχε ανάγκη καμίας απολογητικής. Όλα όσα τον αφορούν θα ήταν απολύτως καθαρά και ξάστερα χωρίς τριακόσιες ερμηνείες και αμέτρητα «ίσως»! Όπως πιστεύουν οι χριστιανοί, ο ίδιος ο Θεός έγινε άνθρωπος και κατέβηκε στη γη για να μας αποκαλύψει την αλήθεια, αλλά δυστυχώς ό,τι μας είπε έχει ανάγκη απολογητικής, ερμηνειών, εξηγήσεων και συνταιριασμάτων με όλα εκείνα τα «ίσως» ή με το «κάποια εξήγηση θα υπάρχει και γι' αυτό ή για 'κείνο», κ.λπ. Δηλαδή, κατέβηκε λοιπόν ο ίδιος ο Θεός στη γη έπαθε, σταυρώθηκε, πέθανε, κ.λπ., για να μας επικυρώσει μεταφορές, παρομοιώσεις και σχήματα λόγου. Έκτοτε όμως όλοι οι χριστιανοί προσπαθούν να εξακριβώσουν τι να εννοεί άραγε με το ένα ή με το άλλο, αλλά ό,τι και να πούνε δεν είναι ποτέ τους σίγουροι. Από την άλλη μεριά όμως οι χριστιανοί διά της βίας απαίτησαν και απαιτούν από όλους τους άλλους να πιστεύουν αυτά τα παραμυθάκια με τις μεταφορές και τις παρομοιώσεις, αλλιώς δεν πρόκειται να σωθούν και θα πάνε στην αιώνια Κόλαση. Αυτό θα πει θράσος...

Ο Χριστιανισμός είναι ψευδής, τεχνητή και κακοφτιαγμένη θρησκεία και γι' αυτό χρειάζεται αυτή την συνεχή απολογητική για να ρίχνει στάχτη στα μάτια των τυφλών οπαδών του, να μπαλώνει τα αδικαιολόγητα και αλλόκοτα και να προσπαθεί να συμβιβάσει τα ασυμβίβαστα με την κατάργηση κάθε λογικής! Ακόμα μέχρι και σήμερα, δηλαδή 2.000 χρόνια μετά τον Ιησού Χριστό, πέραν ορισμένων αυθαιρέτων δογμάτων τα οποία ετέθησαν κατόπιν πολλών αγρίων διαμαχών στις συνόδους, τα υπόλοιπα πράγματα δεν έχουν ξεκαθαρίσει. Κάθε αίρεση λέει τα δικά

της, τα οποία είναι και τα μόνα «σωστά». Εμείς όμως εδώ και παντού επί των θεολογικών θεμάτων και ζητημάτων ζητάμε τις σαφείς και πλήρεις απαντήσεις που οφείλουν να μας παρέχουν τα τέσσερα κανονικά «θεόπνευστα» Ευαγγέλια και όλα τα «θεόπνευστα» γραπτά της Μίας Αγίας Καθολικής Αποστολικής Ορθοδόξου Εκκλησίας και Αμπέλου του Θεού και Ιησού Χριστού. Δεν ζητάμε τις απαντήσεις που είναι δικαιολογίες αφού συνεχώς προτάσσονται με όλα εκείνα τα ατελεύτητα «ίσως» και «μπορεί» που καθιστούν ταυτολογία κάθε ισχυρισμό! Ή μιλάμε ευκρινώς και επακριβώς για την απόλυτη, θεϊκή και αποκαλυφθείσα αλήθεια για την οποία ξέρουμε τι μας γίνεται, αλλιώς απλώς προσπαθούμε να δικαιολογήσουμε κάτι «θεϊκές» ιστοριούλες που δεν πιάνονται ούτε με δυο ξυλαράκια...

Άλλη συχνότατη και παραπλανητική τακτική είναι και η εξής: Προκειμένου οι απολογητές να δικαιολογήσουν κάτι διά των εβραιογνωστικοχριστιανικών γραφών επιλέγουν από τις γραφές ό,τι ταιριάζει στην περίπτωση που αντιμετωπίζουν ενώ κάνουν την πάπια (ποιούν την νύσσα) για πάμπολλα άλλα χωρία τα οποία αποδεικνύουν ακριβώς την αντίθετη θέση αυτής της περίπτωσης. Οι χριστιανικές γραφές είναι πλήρεις αντιφάσεων και λαθών, ούτως ώστε βάσει αυτών μπορείς να ισχυριστείς ό,τι θέλεις! Ακόμα, και τα πιο αντιφατικά ή αντίθετα ζητήματα και συμπεράσματα...

Όταν οι απολογητές χάσουν κάθε λογικό ή θεολογικό επιχείρημα τότε καταφεύγουν σε ένα αλλόκοτο σόφισμα: Σου λένε ότι την Βίβλο, τον Χριστό, τον Χριστιανισμό τα βάζεις στην καρδιά σου και δεν τα βάζεις στο μυαλό σου ή στο μικροσκόπιο. Αυτό βεβαίως σημαίνει να τα δεχθείς εκ προοιμίου συναισθηματικώς χωρίς να τα εξετάσεις, έτσι επειδή τα γουστάρεις, και αν είναι δυνατόν να τα κάνεις βιώματά σου, έτσι αξιωματικώς. Κύριε τάδε, δεν τα εξετάζεις και δεν τα ψειρίζεις αλλά τα δέχεσαι αυτομάτως διά της θρησκοληπτικής πίστεως και συμμορφώσεως. Αν όμως έχουν έτσι τα πράγματα τότε γιατί έχουν καταναλώσει εκατοντάδες χιλιάδες σελίδες με το να γράφουν ερμηνείες και εξηγήσεις των γραφών, κατηχήσεις και κανόνες, κ.λπ.; Γιατί έχουν συγκαλέσει πάρα πολλές συνόδους για να αποφασίσουν το δόγμα; Γιατί έχουν φονεύσει πολλά εκατομμύρια αντιφρονούντων ή μη «μετατρεψίμων»; Γιατί εξηγούν την δημιουργία του κόσμου, την ύπαρξη ζωής, την δημιουργία του ανθρώπου διά της Βίβλου; Γιατί μάχονται με κάθε μέσο σε όλες τις επιστημονικές θεωρίες που αντιβαίνουν στην πίστη τους; Γιατί αυτοί θεωρούν τους εαυτούς των ως οι μονοπωλητές τις αλήθειας; Γιατί μάχονται με κάθε μέσο σε όλες τις πολιτικές και κοινωνικές αποφάσεις και

αλλαγές που δεν τους συμφέρουν; Γιατί άλλα τέτοια χιλιάδες γιατί; Αυτό αποδεικνύει άλλη μια φορά όχι μόνο την σύγχυση αλλά και την ειλικρίνεια και των ιδίων και της θρησκείας που τυφλά υπηρετούν. Λες και η θρησκευτικότητα ή η κοσμοθέαση των ανθρώπων είναι απλώς ζήτημα γούστου, λες και πρόκειται για παγωτό, ή συναισθηματισμούς, λες και πρόκειται για τον πρώτο έρωτα, και όχι λογικών και σταθερών βάσεων. Ιδού τα χάλια και η κατάντια τους...

Με άλλα λόγια οι απολογητές θεολογούν και δογματίζουν χωρίς κανένα αποκατάληπτο, ερευνητικό και επιστημονικό υπόβαθρο. Τα επιχειρήματά τους είναι ακατάστατες θεολογίες και δόγματα. Κάτι ισχύει μόνο και μόνο επειδή έτσι το θέσπισαν σύνοδοι, θεολόγοι και πατέρες και επειδή ετέθη ως δόγμα. Πάει και τελείωσε αξιωματικά! Πολλές φορές η υποβολή μιας ερωτήσεως ή ενστάσεως σε ένα θέμα έχει σαν απάντηση έναν λαβύρινθο ερμηνειών ή πιθανών απαντήσεων χωρίς τελικά να δίδεται μια σαφής και συγκεκριμένη απάντηση. Για ένα συγκεκριμένο ερώτημα ή ζήτημα που θα έπρεπε να έχει σχετικώς σύντομη και σαφή απάντηση σε παραπέμπουν σε κάποια βιβλιογραφία για να βρεις την απάντησή του. Αυτή πάλι σε οδηγεί σε άλλη και μετά σε άλλη βιβλιογραφία άνευ τέλους. Έτσι για ένα συγκεκριμένο ερώτημα ή θέμα που όφειλε να έχει σαφή και σύντομη απάντηση αναλώνεται κανείς σε ένα χάος ερμηνειών, πιθανών απαντήσεων, μαγειρεμένων δικαιολογιών και πολλών τόμων θεολογικών βιβλίων χωρίς τελικά να λαμβάνει ποτέ ξεκάθαρη και σίγουρη απάντηση.

Η ύπαρξη χιλιάδων αντιφατικών χωρίων και η έλλειψη κάθε στοιχειώδους λογικής είναι ένας, αλλά όχι ο μόνος, από τους λόγους του τεραστίου αριθμού χριστιανικών αιρέσεων ήδη από τον 1ο αιώνα, δηλαδή από το ξεκίνημα αυτής της απόλυτα αληθινής θρησκείας... Βεβαίως και το αντίστροφο ισχύει. Ότι δηλαδή, οι πάμπολλες αιρέσεις δημιούργησαν μια τεράστια συλλογή αντιφατικών χωρίων. Περίεργα πράγματα για τη μόνη και πλήρη, θεϊκή, απόλυτη αλήθεια... Αλλά συγνώμη, ξεχάσαμε: *«Αυτά έγιναν γιατί ο Διάβολος, ο Σατανάς, δεν έπαψε να σκανδαλίζει και να παραπλανά τον κόσμο, ακόμα και μετά την ανάσταση του σωτήρος»*. Το λέει και ο Ειρηναίος, στο «Κατά Αιρέσεων» βιβλίο του, ότι οι αιρετικοί ήταν όργανα του Διαβόλου. Ήδη στα χρόνια (180-185) του Ειρηναίου (επίσκοπος Λυών, Γαλλίας) οι αιρέσεις ήταν πάνω από εκατό. Βλέπετε *«Για να γλιτώσει ο Θεός φτιάχτηκε ο Διάβολος. Αλλά για τη δημιουργία του Διαβόλου θα πρέπει να ζητηθούν κάποιες ευθύνες από τον -παντοδύναμο κ.λπ.- δημιουργό Θεό»* (Σίγκμουντ Φρόιντ).

Δεν επιχειρηματολόγησαν ποτέ οι χριστιανοί απολογητές από τη θέση της ισχύος,

πειστικότητας και βεβαιότητας που η όντως αληθής γνώση παρέχει και έπρεπε να είχαν δεδομένη εκ του Θεού τους, για να δείξουν απ' ευθείας, λογικά και χωρίς περιτροπές την απόλυτη αλήθεια της εκ θεϊκής αποκαλύψεως πίστεως και «γνώσεώς» τους. Παντού και πάντοτε και όπου υπήρχε τρύπα στον σαθρότατο και ξεφτισμένο καμβά τους (και υπήρχαν συνεχώς χιλιάδες τρύπες) προσπαθούσαν εκ των υστέρων και κατόπιν μόνον προκλήσεως των αμφισβητούντων και σκεπτικιστών να ράψουν ένα κάποιο άχρηστο μπάλωμα, που νόμιζαν ότι εξυπηρετούσε την τότε παρούσα στιγμή. Όμως, το τελικό και μόνο επιχείρημα που τους απέμενε, όπως κραυγάζει ο «Μέγας» Κέλσος στον «Αληθή Λόγο», ήταν: *«Πίστευε, πίστευε, πίστευε... Ποτέ γνώριζε...»*. Ο νοών νοησάτω...

Το «πίστευε και μη ερεύνα» και παρόμοια μηνύματα, έχουμε σε όλα τα γραπτά της νέας μονοθεϊστικής δοξασίας. Βεβαίως αυτήν την αρχή χρησιμοποιεί και κάθε άλλη καταστροφική θρησκεία διότι είναι η πιο βολική για να δικαιολογήσει οτιδήποτε επιβάλλει στους οπαδούς της. Στα πρώτα π. χ. γραπτά όπως, στην «Β' Προς Κορινθίους» στο κεφάλαιο 5 όπου ο Παύλος αναπτύσσει τις μεταφυσικές του δοξασίες, στον στίχο 7 δίνει την εξής δικαιολόγηση: *«...διότι (στην εδώ ζωή) περιπατούμε με την πίστη και όχι με την όραση»*. Τέρμα λοιπόν οι αισθήσεις, μόνον η τυφλή πίστη υπάρχει και καθοδηγεί... Οι απολογητές απέναντι στο «πίστευε και μη ερεύνα», προσπαθούν ν' αντιτάξουν το «ερευνάτε τας γραφάς». Η φράση «ερευνάτε τας γραφάς» δεν υπάρχει πουθενά στην Καινή Διαθήκη υπό προστακτική έννοια. Μόνο στον Ιωάννη απαντάται μια φορά υπό οριστική έννοια (το ρήμα είναι σε οριστική έγκλιση): *«Ερευνάτε τας γραφάς, ότι υμείς δοκείτε εν αυταίς ζωήν αιώνιον έχειν· και εκείνοι εισίν αι μαρτυρούσαι περί εμού»* (5: 39). Δηλαδή: *«Εσείς ερευνάτε τις Γραφές, γιατί σας φαίνεται λογικό πως σ' αυτές θα βρείτε ζωή αιώνια· και αυτές είναι που δίνουν τη μαρτυρία τους για μένα»*. Την ακούμε πολλές φορές παραπλανητικώς από τους αμαθείς χωρίς να υπάρχει καμία διαπίστωσή της απ' αυτούς. Η Εκκλησία μόνο τα εγκώμια επί των γραφών επιδοκίμαζε, ποτέ όμως την κριτική μελέτη και έρευνα τους. Για πολλούς αιώνες αν κανείς έκανε τέτοιο λάθος, τότε ήταν χαμένος μέχρι την δευτέρα παρουσία. Ακόμα στον Ιωάννη (20: 29) *«λέγει αυτώ ο Ιησούς· ότι εώρακάς με, πεπίστευκας· μακάριοι οι μη ιδόντες και πιστεύσαντες»*. Η ρήση είναι σαφής. Πίστευε χωρίς να δεις και θα είσαι μακάριος. Πλήρης προβατισμός δηλαδή...

Ο ανεκδιήγητος θεολόγος και απολογητής Τερτυλλιανός (τέλος δεύτερου και αρχές τρίτου αιώνα), ο οποίος στο τέλος κατάντησε και αιρετικός, με αφορμή την υποτιθεμένη ανάσταση του Ιησού και την υποσχεθείσα ανάσταση των ανθρωπίνων

σωμάτων, είχε ισχυριστεί τα εξής δύο παροιμιώδη αποφθέγματα:

- 1) «Αυτό το πιστεύω επειδή είναι απίστευτο».
- 2) «Αυτό είναι δυνατόν επειδή είναι αδύνατον».

Ως προς το πρώτο, μπορούμε να πούμε ότι κάθε Τερτυλλιανός έχει δικαίωμα να πιστεύει ό,τι είναι απίστευτο ακόμα και το πιο αλλόκοτο αφού έτσι γουστάρει και εφ' όσον βεβαίως δεν βλάπτει κανέναν. Εδώ βλέπουμε και πάλι ότι αυτή η ρήση θέτει εκ ποδών την έρευνα στη θρησκευτική πίστη αυτού του τύπου. Όταν κάποιος πει: «Αυτό το πιστεύω επειδή έτσι μου γουστάρει», τότε είναι προφανές ότι κάθε λογικό και επιστημονικό επιχείρημα ή αντίρρηση παύει να έχει ισχύ εμπρός στο εκ των προτέρων τεθέν θρησκευτικό γούστο του... Αλλά ως προς το δεύτερο, η κατάσταση είναι σχιζοφρενική. Διότι όταν κάτι είναι «αδύνατον», τότε λογικώς δεν είναι «δυνατόν». Εδώ δεν μιλάμε με όρους θρησκευτικής πίστεως αλλά με εμπειρικούς όρους. Η δυνατότητα κάποιου ενδεχομένου και η διαπίστωσή της είναι εμπειρικά φαινόμενα και ως εκ τούτου οι έννοιες «δυνατόν» και «αδύνατον» είναι αντίθετες. Συνεπώς η συνύπαρξή τους με το αυτό ενδεχόμενο είναι αντίφαση. Έτσι λοιπόν μόνο μια σχιζοειδής διανοητική κατάσταση μπορεί να ομιλεί περί ταυτοχρόνου συνυπάρξεώς των. Τα αποτελέσματα τέτοιων σχιζοειδών ισχυρισμών μόνο καταστροφικά δύνανται εν κατακλείδι να αποβούν. Αφού τα πάντα είναι δυνατά και ταυτοχρόνως αδύνατα και μάλιστα με θεία επικύρωση, τότε μπορείς να λες και να κάνεις ό,τι σου καπνίσει. Έτσι η καταστροφική ιδιότητα και μανία του Εβραιογνωστικοχριστιανισμού απεδείχθη πλήρως στη θεωρία και στην πράξη από ολόκληρη τη γραμματεία, την ιστορία και τα πεπραγμένα του. Εύγε κύριε ανεπανάληπτε Τερτυλλιανέ!

Μερικοί επικαλούνται το μαρτύριο ελαχίστων χριστιανών για την πίστη τους ή τον μοναχισμό περισσοτέρων ως απόδειξη της ορθότητας της χριστιανικής πίστεως. Αυτά δεν αποτελούν καμία επιχειρηματολογία ούτε λογική απόδειξη αυτής της ορθότητας. Δεν είναι τίποτα άλλο παρά οι φανατικές στάσεις φανατικών πιστών που κάθε μεταφυσική πίστη, ενίοτε και φυσική, χωρίς έρευνα δημιουργεί και ειδικά όταν υπόσχεται ότι με το μαρτύριο αυτό ή την εγκατάλειψη των εγκοσμίων θα ανταμειφθεί μυριάκις στη μετά θάνατον ζωή. Αν αυτές οι στάσεις αποτελούσαν λογικές αποδείξεις της ορθότητας της χριστιανικής πίστεως, τότε κάθε θρησκεία και ιδεολογία θα ήταν εξ ίσου λογικώς ορθή, εφ' όσον κάθε θρησκεία και ιδεολογία έχει έναν ικανό αριθμό μαρτύρων, ασκητών και αγίων. Ο φανατικός προτιμά να αποθάνει γι' αυτά που πιστεύει και υποστηρίζει παρά να παραδεχθεί τα λάθη και την πλάνη του και συνεπώς να τα απορρίψει και μετά να

αρχίσει τη ζωή του επί νέων βάσεων.

Το ίδιο μπορούμε να πούμε και για τα θαύματα. Στην αρχαιότητα υπήρχαν πάρα πολλοί «θαυματοποιοί». Εκτός του μυθικού θεού της Ιατρικής Ασκληπιού, υπάρχουν και ιστορικά πρόσωπα, όπως ο Απολλώνιος Τυανεύς, ο Αυτοκράτωρ Βεσπασιανός Φλάβιος Σαβίνος ο οποίος στην Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου θεράπευσε έναν τυφλό με λάσπης φτιαγμένη με χώμα και σάλιο του και έναν κουλό μόνο με το άγγιγμά του (βλέπε Τακίτος, Ιστορίες, Τόμος VI, κεφάλαιο 81), ο ραβίνος Χανίνα Μπεν Ντόσα (Μπερακόθ 17 β, 34 β, Εκκλησιαστής Ράμπα 1: 1, Μισνά 5: 5) κ. ά. Κάθε θρησκεία παρουσιάζει έναν μεγάλο κατάλογο θαυμάτων δικής της δικαιοδοσίας. Τα θαύματα της Καινής Διαθήκης έχουν ομόλογα θαύματα στην Παλαιά Διαθήκη, στα θαύματα του Απολλωνίου του Τυανέως και σε άλλες αρχαιότερες θρησκείες.

Στον Χριστιανισμό έχουμε να αντιμετωπίσουμε και τον εξής τραγέλαφο: Τα μεν χριστιανικά θαύματα, τα διαπράττει ο Θεός Γιαχβέ διά δικής του άμεσης παρέμβασης ή διά του υιού του Γιεσούα (Ιησού) ή διά παρακλήσεως αγίων ανθρώπων (μεταξύ των οποίων εξέχουσα θέση κατέχει η Παναγία). Όλα δε τα μη χριστιανικά θαύματα τα διαπράττει ο Διάβολος. Όπως προαναφέραμε με τη ρήση του Σίγκμουντ Φρόιντ, το δίπολο Θεού-Διαβόλου (ζωροαστρικός δυϊσμός ή δυαδισμός) καθέναν μπορεί να ερμηνεύσει τα πάντα χωρίς πολλές κουβέντες και άνευ αποδείξεων. Έτσι νομίζουν ακόμα ότι ευκόλως εξηγούν και δικαιολογούν την ύπαρξη του «κακού» και την πάλη του με το «καλό» μέσα στην τέλεια δημιουργία ενός παντοδυνάμου και παναγάθου Θεού. Παραβλέπουν όμως ότι το πρώτο-πρώτο βήμα του συλλογισμού τους είναι αντιφατικό και λανθασμένο ώστε όλος ο συλλογισμός τους να πάει περίπατο. Ένας τρόπος να τεθεί αυτό το πρώτο βήμα είναι ο εξής: Αφού ο Θεός που έφτιαξε τα πάντα και είναι τέλειος πάνσοφος και παντοδύναμος, τότε πως έφτιαξε το κακό και τους υπηρέτες του, τον Διάβολο και τους αγγέλους αυτού, μέσα στην τέλεια δημιουργία του; Μόνοι σας μπορείτε να διατυπώσετε και άλλους τρόπους. Μετά πάλι, αφού είναι παντοδύναμος και πανάγαθος γιατί με ένα φυσιματάκι του, «παφ», δεν σβήνει τους διαβόλους μια για πάντα να τελειώσουμε με δαύτους;... (βλέπε «επικούρειο παράδοξο»).

Αν εξαιρέσουμε διάφορες σκηνοθετημένες απάτες ή φανταστικές αφηγήσεις, κάθε σύμπτωση ή δυσεξηγήτο φαινόμενο ή φαινόμενο που μπορεί να συμβαίνει από καιρού εις καιρόν αλλά κανείς να μην έχει ασχοληθεί για να βρει την επιστημονική ή κάποια εξήγησή του, η εκάστοτε ψευδής θρησκεία το οικειοποιείται ως ιδικό της θαύμα. Έτσι το παρουσιάζει σαν υπερβατικό (υπερφυσικό) φαινόμενο του οποίου η

φυσική εξήγηση είναι αδύνατο να βρεθεί ποτέ. Γι' αυτό οφείλουμε να το δεχόμαστε και να το πιστεύουμε ως θαύμα του θεού της, χωρίς να ρωτάμε τίποτα περί της εξηγήσεώς του. Κατ' αυτόν τον τρόπο, η εν λόγω θρησκεία προκειμένου να εξυπηρετήσει τους σκοπούς της εξισώνει την έννοια του «μη εξηγηθέν» με την έννοια του «μη εξηγήσιμο». Άλλο μπέρδεμα που συχνά διαπράττει, είναι η εξίσωση του «εξωλόγου» με «υπερφυσικό θαύμα» (π. χ., διάφορα ψυχικά ή παραψυχολογικά φαινόμενα, παραληρήματα Poltergeist, κ.λπ.).

Οι απολογητές, ανάμεσα στις δραστηριότητές τους, ανέπτυξαν και την εφεύρεση παντός είδους δικαιολογιών για να δικαιολογούν τις ιδιαιτερότητες (χούγια) και τις ακρότητες των Χριστιανών κατά τους τρεις πρώτους αιώνες (πράγμα που συνεχίστηκε διά μέσου των αιώνων, με τις αναγκαίες προσαρμογές, και μέχρι σήμερα). Τέτοιες ιδιαιτερότητες ήταν: Ζωή φόβου και τρόμου, η άμεση προσμονή τους τέλους του κόσμου, ή άμεση εσχατολογία, η άρνηση στρατεύσεως, η διατήρηση της παρθενίας ως υπερτάτου αρετής, η αγαμία, η εκτός νόμου πράξη του ευνουχισμού (Βαλέσιοι, Εγκρατίτες, κ.ά.), ο αντιερωτισμός, η απλυσιά, οι παράξενες μυστικές τελετές τους, οι διάφορες εκδηλώσεις αναχωρητισμού, η άρνηση συμμετοχής στις εορτές της αυτοκρατορίας, η άρνηση τιμών προς τον αυτοκράτορα, οι ύβρεις κατά του πολιτισμού, οι διάφοροι τσακωμοί τους με μη χριστιανούς και μεταξύ των αιρέσεων τους, κ.λπ. (Αυτά κι' αν είναι στοιχεία καταστροφικής θρησκείας! ...). Έτσι καταντούσαν συνεχής παραβίαση του κρατικού και τοπικού νόμου, ακατάπαυστη πρόκληση των ρωμαϊκών αρχών και της τοπικής αστυνομίας, προκλητικοί ταραξίες τοπικών κοινοτήτων και κοινής ησυχίας. Μόνοι τους επέσυραν την οργή των ρωμαϊκών αρχών εναντίον τους με φυλακίσεις, τιμωρίες και τοπικές διώξεις. Οι ταραξίες και ποινικοί υπόδικοι ανακαλύπτονταν και λάμβαναν ό,τι προέβλεπε ο νόμος κατά περίπτωση.

Όσο αφορά την απεμπόληση των μυθολογιών και δεισιδαιμονιών, ο Χριστιανισμός κατάφερε να αντικαταστήσει τις αρχαιότερες μυθολογίες και δεισιδαιμονίες με τις δικές του. Μας σέρβιρε τους εβραϊκούς μύθους και τις εβραϊκές δεισιδαιμονίες και τους (τις) επεξέτεινε με πολλούς (-ές) δικούς (-ές) του και με τρομερές παρερμηνείες των αρχικών. Οι κλεψίτυποι μύθοι της «Γενέσεως» είναι γνωστοί. Αν πάλι θέλετε να απολαύετε ισχυρή δόση δεισιδαιμονίας και δαιμονολογίας διαβάστε από περιέργεια τα βιβλία του Ιώβ, του Τωβίτ, της Αποκαλύψεως, κ.λπ. Οι περισσότεροι εβραϊκοί μύθοι είναι επηρεασμένοι από τους ασσυριακούς, βαβυλωνιακούς, χαλδαϊκούς, ζωροαστρικούς, ακόμα και ελληνικούς μύθους ή είναι κακιές παραλλαγές αυτών. Έπειτα, εκτός από τη μυθολογία της Καινής

Διαθήκης (π. χ., το άστρο της Βηθλεέμ, η σφαγή των νηπίων από τον βασιλιά Ηρώδη τον Μέγα, κλπ.), η Εκκλησία υπέκλεψε και μετάλλαξε πολλούς αρχαίους μύθους. Ένα παράδειγμα είναι ο αρχαίος ελληνικός μύθος του Περσέως, της Ανδρομέδας και Δράκοντος, ο οποίος βρίσκει ομολόγους μύθους σε όλους τους ινδοευρωπαϊκούς λαούς. Αυτός μεταλλάχθηκε στον μύθο του εφίππου στρατηλάτη Αγίου Γεωργίου της βασιλοπούλας και του Δράκοντος... Εν κατακλείδι οι χριστιανοί απολογητές και «πατέρες» καταδίκασαν όλους τους προηγούμενους μύθους των άλλων λαών ως αισχρά ψεύδη και παρουσίασαν και προπαγάνδισαν τους δικούς τους ως απολύτως αληθείς. Οι άλλοι λαοί ήσαν δεισιδαίμονες και βυθισμένοι στο σκοτάδι ενώ αυτοί σταμάτησαν κάθε δεισιδαιμονία και μας έφεραν το φως! Ουδέν ψευδότερον όλων τούτων! Έτσι επέβαλαν με κάθε βία και τρόπο το αυθαίρετο χριστιανικό αξίωμα: *«Ό,τι λένε και πιστεύουν οι άλλοι είναι αυτομάτως λάθος ή ψέμα ενώ ό,τι λένε και πιστεύουν αυτοί είναι αυτομάτως η απόλυτη αλήθεια, την οποίαν οφείλουν να πιστεύουν άπαντες»!* Είδατε λοιπόν τί έκαναν αυτοί που σέβονται και επικαλούνται την ελευθερία εκλογής και το δικαίωμα γνώμης όταν τους παρεδόθη η εξουσία εν λευκώ; Έτσι με την δογματική και διαστροφική τους δεισιδαιμονία απέβησαν η χειρότερη μάστιγα που γνώρισε η ιστορία του ανθρώπου...

Από τον τέταρτο αιώνα και εφεξής παρατηρούμε το εξής φοβερό φαινόμενο. Οι χριστιανοί εξαφανίζουν όχι μόνο τα πρωτότυπα των Ευαγγελίων τους και τα αντικαθιστούν με νέες εκδόσεις αλλά εξαφανίζουν συστηματικά και κάθε αντίλογο. Τα πρωτότυπα των Ευαγγελίων καθώς και των άλλων βιβλίων της Καινής Διαθήκης όφειλαν να τα διαφυλάξουν ως κόρη οφθαλμού, όπως ακριβώς διαφύλαξαν «λείψανα αγίων» τους που φτάνουν μέχρι τον Εβραίο ζηλωτή Γιοχανάν τον επονομαζόμενο από τους χριστιανούς «Βαπτιστή» (π. χ., μαλλιά, δόντια, δάχτυλα) και τον ίδιο τον Ιησού ή Γιεσούα (π. χ., 17 «αυθεντικές» ακροβυστίες της περιτομής του). Οι χριστιανοί λοιπόν κατάσφαξαν κάθε αντιφρονούντα ή σκεπτικιστή και κατέκαψαν κάθε βιβλίο αντιφρονούντος ή κατά την κρίση τους αιρετικού. Κατέκαψαν και όλες τις αρχαίες βιβλιοθήκες. Η καταστροφή των βιβλιοθηκών από την Περσία, Βόρειο Αφρική, Ευρώπη μέχρι την Κεντρική Αμερική ήταν ολοκληρωτική. Άρχισε τον τέταρτον αιώνα με την βιβλιοθήκη της Αντιοχείας και τις 22 βιβλιοθήκες της Αλεξάνδρειας και τελείωσε τον δέκατο όγδοο με την βιβλιοθήκη της Γουατεμάλας. Ο κατάλογος της απώλειας είναι υπέρογκος και δεν θα τον παραθέσουμε εδώ. Απλώς αναφέρουμε ότι μαζί με την αρχαία φιλοσοφία, επιστήμη, γνώση και τέχνη περί παντός επιστητού κατέκαψαν και τα αρχεία της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, ιστορία χιλίων ετών

δηλαδή. Τα αρχαία έργα που έχουν σωθεί μέχρι σήμερα αντιστοιχούν σε ποσοστό ένα προς δέκα χιλιάδες (1/10.000). Εκτός ελαχίστων δεν έμεινε τίποτα.

Σήμερα πολλοί απολογητές καλυπτόμενοι πίσω από την ανωνυμία γράφουν ό,τι θέλουν και όπως το θέλουν και σε ότι θέλουν, χωρίς να παραθέτουν τις επιστημονικές έρευνες και κριτικές πάνω στο θέμα, τις οποίες το κοινό δεν γνωρίζει. Όταν δε κάποιος τους καταμαρτυρήσει, τότε χρησιμοποιούν κάθε λασπολογία και κακοήθεια εναντίον του, αφού η ανωνυμία τους προστατεύει ικανοποιητικά. Στην δε επιχειρηματολογία τους η ψευδεπιγραφία διαφόρων κειμένων τους έρχεται πάρα πολύ βολική. Βεβαίως από τα πρώτα χρόνια του Χριστιανισμού, έχουμε το συχνότατο φαινόμενο ανωνύμων, ψευδεπιγράφων (ή ψευδωνύμων), αποκρύφων, κ.λπ., έργων. Μπορούμε να πούμε ότι αυτές οι λέξεις αποτελούν ίδιον γνώρισμα του Εβραιοχριστιανισμού, αν δεν είναι συνώνυμες με τον Χριστιανισμό...

Πηγή: «Άρθρα και μελέτες επί του χριστιανικού φαινομένου» (Ιωάννης Ρούσσος)